

arbejde med for idrætsforeningerne, men som samtidig rummer ansvar. Derfor har vi sagt, at der skal udpeges en ansvarlig, som så har til opgave at sørge for, at de andre er med til at få gennemført en ordentlig hygiejne, hvilket vi også er sikre på sker.

Vi har sagt, at udsalgsstederne skal være under tilsyn af levnedsmiddelkontrollen. Det er jo sådan, at landets haller og kafeterier m.v. får besøg af levnedsmiddelkontrollen, der skal tjekke, at forholdene er i orden, og det har de gjort i et stykke tid.

Jeg husker selv, at jeg sad i bestyrelsen for den lokale idrætsforening på tidspunktet, hvor det blev gennemført, og vi syntes dengang, at det var for meget, at det var utroligt, at vi ikke engang kunne have vores hal i fred. Men nu har vi så valgt at sige, at da de nu er her, så lad os fortsætte med at bevare en ordentlig fødevarerhygiejne.

Og så har vi sagt som det fjerde, at det skal være til gavn for en almenyttig, ikkekommerciel organisation eller forening. Det gør vi netop for, som flere har været inde på, at undgå de grænsetilfælde, hvor det her kunne være en eller anden form for konkurrence over for andre, hvor en pizzeria kunne omdannes til en forening, hvor man kunne spille dart. Vi har jo i en række af de andre lovgivninger på fritidsområdet også den problemstilling, hvorvidt en kommerciel forening kan omdanne sig og så få den samme støtteordning som de frivillige foreninger. Der har vi også en lang tradition for, hvordan man sætter grænserne, og hvordan man sørger for at få afgrænset, at der ikke bliver et hul i lovgivningen.

I Danmark har vi en tradition for, at der er frivillige organisationer, at der er nogle, der vælger at gå sammen i deres fritid for at hjælpe andre og dem selv i den situation, de står i, for at komme videre, for at give støtte til f.eks. børn og unge, for at de skal have nogle tilbud i deres fritid. Vi synes, at den tradition for den slags organisationer er så vigtig, at vi ikke bør lægge sten i vejen, men bør hjælpe og tilskynde i de tilfælde, hvor der er nogle, der ønsker at gå videre med det frivillige arbejde.

Der er personer, der siger, at vi skaber konkurrence med andre, hvis vi fritager hallernes kafeterier. Men det er jo sådan, at det for langt, langt de fleste ikke er et spørgsmål, om man går ned i hallen i stedet for at gå ned i grillbaren. Det er jo sådan, at man, efter at man har været til træning, mødes for at have et socialt sam-

lingssted, et værested, hvor man kan være, snakke med de andre, udveksle nogle historier om træneren og om dem, der ikke har været til stede, eller for at snakke om løst og fast, om livet i almindelighed. Det er en del af klublivet, som vi i Venstre synes er utrolig givtigt og meget, meget vigtigt, og derfor er det ikke spørgsmål om, at vi udsætter nogle for en konkurrence.

Jeg er sikker på, at de fleste familier ikke sidder hjemme og overvejer, hvorvidt de nu skal tage på Hereford Beefstouw eller i bowlinghallens cafeteria. Det er et enten eller. Altså enten vælger man at gå på restaurant, og så går man ud og spiser fint, eller også har man været til idræt, og så vælger man at gå ind og snakke med de andre, man har været til idræt sammen med.

En af de ting, som mange af ordførerne, der har været negative over for forslaget her, har nævnt, er, at en bakterie ikke kender forskel på en lønnet hånd og en ulønnet hånd. Det kan jeg kun give dem ret i.

Fødevarerministeren spurgte i sit indlæg, om Venstre gik ind for, at man nu skulle kræve uddannelse eller kursus til alle dem, der havde et enkeltstående arrangement. Mit svar er: Nej, det kræver vi ikke. Vi synes, det er en ganske rimelig skillelinje, som fødevarerministeren har sat op. Men fortæl mig så: Hvilken bakterie kender forskel på et enkeltstående arrangement og et tilbagevendende arrangement, hvilken bakterie kender forskel på, om det er Roskildefestivalen eller det er bowlinghallens cafeteria?

Mener alle de, der nu har stået heroppe og sagt, at der ikke er forskel på en bakterie i en lønnet hånd og i en ulønnet hånd, at vi også skal stille krav til alle de enkeltstående endagsarrangementer, de enkeltstående begivenheder? Skal arrangørerne på kursusbænken for at komme igennem med den slags? For hvis ikke, så har de jo selv lavet en skillelinje og sagt, at der er nogle, der fritager, og så siger de blot, at de ikke ønsker at fritage det frivillige foreningsliv for den byrde, der er blevet lagt på det.

Hvor stor byrden er, ja, det får vi undersøgt under udvalgsarbejdet. Hvis den er mindre end det, der står i beslutningsforslaget, så er det da kun glædeligt; det vil jeg kun være tilfreds med. Men ikke desto mindre vil det være en byrde, at der vil være et krav om, at man skal på kursus for at få lov til at sælge de her pølser.

Det er simpelt hen et krav, som vi i Venstre finder er for vidtgående. Vi synes, det er forkert